

Jubileu 2025

www.jubileu2025.arqtgn.cat

PER A REFLEXIONAR

L'esperança davant la mort

Parlar de l'esperança davant la mort és tocar el centre mateix de la condició humana. En el límit de la vida, quan les seguretats s'ensorren, sorgeix la pregunta radical: quin sentit té tot plegat? No hi ha respostes fàcils, però l'Evangeli ens orienta: l'esperança no se sosté en certeses humanes, sinó en la fidelitat de Déu, que no ens abandona ni en el dolor ni en la mort.

L'esperança cristiana no és optimisme ni evasió del sofriment. És una confiança que neix de l'amor de Déu, més fort que la mort. Com recorda el papa Francesc en la Butlla de convocatòria de l'Any Jubilar de l'Esperança, «l'esperança cristiana no defrauda perquè està fonamentada en l'amor que Déu mateix ha vessat en els nostres cors» (*Spes non confundit*, 2). Per això, acompanyar en el dol és custodiar aquella guspira que roman viva fins i tot en l'absència: la convicció que l'amor no mor.

També aquells que no tenen fe, o que viuen una fe feble, senten aquell anhel de retrobament amb els qui han estimat. Qui no ha desitjat tornar a abraçar una mare, un fill, un amic? Aquest desig d'eternitat que brota del cor humà és, en si mateix, una forma d'esperança. Déu actua també en els cors que dubten, en els que s'obren al misteri sense poder anomenar-lo. Perquè tota nostàlgia de retrobament és, d'alguna manera, un ressò de l'amor etern de Déu.

Per al creient, la mort no és una ruptura, sinó un pas. La fe ens ensenya que morir és deixar-se abraçar per la misericòrdia: «Si morim amb ell [Crist], també viurem amb ell» (2Tm 2,11). I des d'aquesta certesa podem mirar la pèrdua amb gratitud, sabent que l'amor viscut no es perd, sinó que es transforma en presència.

Creients i no creients necessitem tanmateix exposar els nostres sentiments, dubtes i febleses davant la pèrdua de persones estimades. D'aquí la necessitat de sentir-se escoltats i acompanyats de persones que, sense jutjar-nos, validin els nostres sentiments per a poder caminar amb esperança cap a la nostra restauració.

El dia dels Fidels Difunts no és un exercici de nostàlgia, sinó de fe. Recordem aquells que ens han precedit i afirmem que la vida, en Crist, no s'acaba, sinó que es transforma (Prefaci I de Difunts). En el dol, l'amor es purifica i l'esperança reneix. En un món que tem parlar de la mort, els cristians som cridats a testimoniar que l'última paraula no la té l'absència, sinó la comunió. L'esperança no elimina les llàgrimes, però les il·lumina. És un do que travessa la foscor i la converteix en alba.

F. Javier Álvarez Vega, diaca

Expert en acompanyament en el dol i en el final de la vida
Director del *Centro de Escucha San Camilo* de Tarragona

PAPA LLEÓ XIV

El temps aturat

Al sepulcre, Jesús, la Paraula vivent del Pare, calla. Però és justament en aquell silenci que la vida nova comença a fermentar. Com una llavor a la terra, com la foscor abans de l'alba. [...] Qualsevol silenci acollit pot ser la premissa d'una Paraula nova. Qualsevol temps aturat pot convertir-se en temps de gràcia si l'oferim a Déu.

[...] A vegades busquem respostes ràpides, solucions immediates. Però Déu obra en el fons nostre, en el lent temps de la confiança. [...] L'esperança cristiana no neix en el soroll, sinó en el silenci d'una espera habitada per l'amor. No és filla de l'eufòria, sinó d'un abandó confiat [...] L'alegria vertadera neix de l'espera habitada, de la fe pacient, de l'esperança que tot el que s'ha viscut en l'amor, certament, ressorgirà per a la vida eterna.

De la catequesi del sant pare Lleó XIV pronunciada en l'audiència general del dia 17 de setembre de 2025